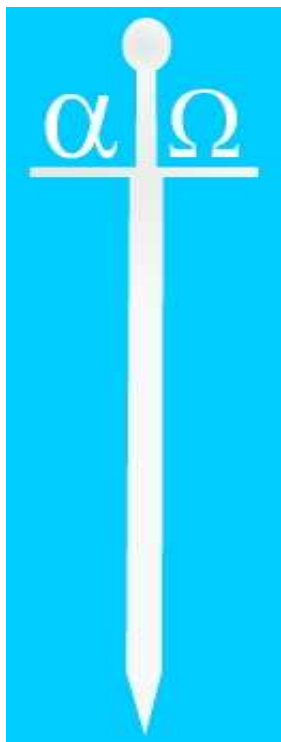

Articol preluat din cartea

[«Zeul toleranței» și descreștinarea creștinismului. O perspectivă ortodoxă](#)

* * *

Continuare...

O altă variantă a acestei manipulări este **inventarea unor clișee care sunt deja cunoscute și la noi în țară și care vor fi atribuite celor care nu sunt de acord cu ideologia corectitudinii politice.**

Astfel, un om care vorbește cu dragoste despre întoarcerea de la păcat a homosexualilor, va fi catalogat drept *homofob*, fără a se face nici un fel de discuție despre starea de păcat.

Celor care, consecvenți fiind adevărului creștin descoperit de însuși Dumnezeu oamenilor, vor vorbi cu bunăvoință despre faptul că nu poate exista adevărul simultan în două religii sau

filosofii diferite

32

li se va spune pe loc că sunt intoleranți, bigoți, tradiționaliști (

fapt care este de lăudat, după cum spuneau unii dintre intelectualii cei mai profunzi ai secolului: Rene Guenon și Mircea Eliade)

nedeschiși, neelastici, integriști, fundamentaliști bigoți, orgolioși, extremiști, ignoranți, exclusiviști

33

înguști la minte, rigizi, plini de prejudecăți, superstițioși, habotnici, fanatici.

După cum pe vremea comunismului puteai fi acuzat de

obscurantism, superstiție sau misticism

, acum s-au găsit alte sărmâne cuvinte care să fie diabolizate. Într-o directivă din 1943 a Comitetului Central al P.C.U.S. se spunea:

„Membri de partid și organizațiile comuniste să-i pună în încurcătură, să-i discrediteze și să-i calomnieze continuu pe cei care ne critică. **Când obstrucționiștii devin prea săcâitori, etichetați-i drept fasciști, naziști sau antisemiți [...]**

Aceste etichete vor deveni, după suficientă repetare, un «fapt» în mintea publicului“

34

Să nu ne temem de aceste cuvinte ale unor copii din punct vedere duhovnicesc, căci Cel ce voiește mântuirea tuturor, ne-a spus: „*dacă vă uraste pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât*” (In. 15, 18) și „*dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult pe casnicii lui*” (Mt. 10, 25).

Toate aceste fapte ne arată că va trebui să cultivăm mai mult ca oricând virtutea bărbăției și a credinței neștrămutate în cuvântul Domnului și al Sfinților Săi, căci multe manipulări, dezinformări și minciunării s-au abătut și se vor abate asupra creștinilor binecredincioși.

Atitudinea unor oameni de a privi cu superioritate de „deasupra” tuturor religiilor spre cei ce și-au asumat o credință, nu trebuie să ne complexeze/intimideze, căci altfel,

vom fi și noi amăgiți de vrăjmasul mântuirii, cu dorința de a plăcea lumii și de a primi laudele și premiile ei de toleranță

35

și vom uita că mai degrabă trebuie să plăcem lui Dumnezeu și nu oamenilor, după cum ne spune Sfântul Apostol Pavel:

□□□□□□□□□□ „*Caut bunăvoința oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea încă oamenilor n-aș fi rob al lui Hristos!*” (Gal. 1, 10)

Această dorință de a plăcea lumii, de a obține aprobarea ei în ceea ce facem, este unul dintre cele mai mari obstacole din calea mântuirii noastre. De aceea sfinții, urmând Mântuitorului care a zis: *„Slavă de la oameni nu primesc”* (Ioan 5, 41), consideră și ei, că unul dintre semnele desavârșirii este **respingerea acestei patimi atât de subțiri și nebăgată în seamă:**

„Omul simte că a primit înțelepciunea de la Duhul, din aceea că îi este greață să placă lumii în purtările lui sau în cuvânt și este urâtă în ochii lui slava lumii acesteia”³⁶.

Prin toate aceste catalogări simpliste enumerate mai sus, se pierde din vedere faptul că Ortodoxia a păstrat învățătura cea mai lipsită de violență care a existat vreodată pe pământ: **a ceea a Domnului Iisus Hristos**

. Cine a mai spus vreodată că dacă cineva îți dă o palmă să întorci și obrazul celălalt? Cine a propovăduit vreodată iubirea dușmanilor? A mai învățat cineva să iubești pe orice om până la a-ți da viața pentru el?

(In.

15, 13)

Cine a fost mai tolerant decât Domnul nostru Iisus Hristos, care a spus să iertăm la infinit pe cei ce ne greșesc

(Mt.

18, 22) **DAR, în același timp, să nu le aprobăm NICIODATĂ păcatul din pricina unei false iubiri, numită mai nou, toleranță!**

În Biserica Ortodoxă nu găsim nicăieri crimele de care sunt acuzați creștinii, de cei care confundă creștinismul (ortodox) cu inchiziția catolică. Spune B.P. Hașdeu comparând aceste două atitudini:

„Ce enormă diferență între sângerosul limbaj al acestui fanatic din Europa cea civilizată și dulceața eminentă evanghelică a mitropolitului și a episcopilor din barbara Românie!...”³⁷

Sfinți ortodocși erau atât de delicați, încât nici frunzele copacilor nu vroiau să le rupa fără vreun motiv întemeiat. Deci, se deduce cu ușurință faptul că ideologii corectitudinii politice, fără o cercetare temeinică a învățăturilor pe care le condamnă, sunt, din nefericire,

doar niște **purtători de clișee** cu care îi ștampilează la tot **pasul pe cei care nu sunt de acord cu ei.**

Creștinismul, care schimbă omul până în adâncurile subconștientului și îl învață iubirea față de aproapele care e chipul lui Dumnezeu, a fost dat la o parte.

De cine? De cei care vor să instaureze iubirea cu forța, prin legiferarea exagerată
38

a tuturor aspectelor vieții și gândirii, prin încercarea de a învăța pe oameni iubirea cu sila, prin poliție împotriva „crimagânditului” (thoughtcrime), care a fost profețit de G. Orwell încă din 1948.

Cum de a reușit acest autor să descrie atât de bine ce se întâmplă astăzi în lume? A reușit fiindcă avea în față

exemplul totalitarismului comunist, care nu e decât înaintemergătorul dictaturii corectitudinii politice (și a celei antihristice)

amândouă provenind din aceleași principii de gândire anticreștine, după cum ne spun cei care au analizat-o:

„Corectitudinea politică este o mișcare totalitară de tip leninist, cea mai gravă amenințare pentru idealul unei societăți libere de la prăbușirea regimurilor totalitare de stânga încoace”³⁹.

Același lucru l-a constatat și cunoscutul dizident **Vladimir Bukovsky** care spunea recent:

„Uniunea Sovietică a fost un stat condus prin ideologie. **Ideologia de astăzi a Uniunii Europene este social-democratică, etatistă, și o mare parte din ea ia forma corectitudinii politice.**

**Sunt foarte atent cum
udinea politică se**

**corectit
răspândește și devine o ideologie opresivă**

“

40

.

Iată că și intelectuali precum G. Orwell, Umberto Eco („*acel politically correct*, creat în America pentru apărarea drepturilor minorităților oprimate, ca opoziție față de orice formă de discriminare rasială,

devine acum un nou fundamentalism”

41

), Slavoj Žižek (

„*toleranța corectitudinii politice ne dăruiește o*

credință decafeinizată:

o credință care nu ofensează pe nimeni și care nu ne mai angajează deplin nici măcar pe noi înșine

“

42

) și mulți alții, ne avertizează asupra pericolului acestei plăgi.

Filosofia creștinului ortodox nu este să gândească *politically correct*, ci „*biblically correct*”. **Pen
tru creștin instrucțiunile de folosire ale lumii sunt în Sfânta Scriptură și în Sfânta
Tradiție (păstrate în Biserica Ortodoxă de la apostoli până la noi)**

și nu în ideologia corectitudinii politice care nu este decât

„*lucru făcut de maini omenești*” (Ps.

113, 12).

Corectitudinea politică spune să nu faci sau să nu zici ceva ce ar putea ofensa pe cineva. Ea
ne cere să avem

**„un refuz manifest de a pronunța judecăți de valoare și respingerea înverșunată a
oricărui spirit critic”⁴³.**

Dar, în timp ce și Evanghelia ne spune să nu judecăm pe alții (acesta fiind un păcat foarte mare), indiferent ce pacate am vedea că săvârșesc, **ea nu ne învață să fim orbi și să spunem, cum dorește această nouă ideologie, că păcatul nu este păcat. Domnul nu ne învață să dam dovadă de atâta cruzime și nemilostivire încât să lăsăm pe aproapele nostru, aprobându-i păcatele, să considere că merge pe o cale bună, când el merge pe cea rea** . Sfântul Ioan Gură de Aur, prevăzând această nesănătoasă atitudine, ne-a spus încă de acum 1600 de ani:

„satana pândește neîncetat mântuirea omului, și noi nu trebuie oare să ne rușinăm de nepăsarea noastră pentru mântuirea semenilor noștri, când satana gândește mereu cum să-i piardă? Tu te vei lenevi la lucru când

Dumnezeu însuși te îndeamnă să dobândești pe cei pierduți?

Cine ne va ierta, oare, fraților, când satana are o astfel de râvnă pentru pierzarea oamenilor, iar noi nu avem nici cea mai mică râvnă pentru mântuirea fraților noștri?

De aceea, când vezi un frate împietrit la inimă și care nu vrea să te asculte, atunci zi întru sineți: Oare cu timpul nu-l voi câștiga? Oare tu nu vezi când un părinte, chiar când nu mai are nici o șansă pentru însănătoșirea copilului său, totuși, plângând și suspinand, stă lângă patul său, îl sărută cu dragoste și întrebuițează toate mijloacele de vindecare până la suflarea cea mai de pe urmă?

Tot așa să faci și tu cu fratele tău. Acela, cu lacrimile sale, nu poate să alunge boala, nici să îndepărteze moartea ce se apropie, tu, însă, pe un suflet bolnav de moarte poți adeseori a-l mântui și a-l ridica, cu lacrimile și suspinurile tale, dacă ești neobosit și nu te depărtezi de dânsul.

Așa face și Dumnezeu cu noi. Deși noi suntem fără luare-aminte, El, totuși, în toate zilele vorbește către noi prin proroci și apostoli, și nu încetează să îndemne pe cei împietriți la inimă”

44

Dar același Domn, care ne învață să discernem clar între virtute și păcat, ne-a dat și soluția acestei situații: nejudicarea, **iubirea pentru cel amăgit de diavol, rugăciunea pentru el, sprijinirea lui spre lepădarea de cel rău și în nici un caz acceptarea păcatului sau aprobarea lui, ci doar tolerarea (în sensul vechi al cuvântului**

4

5

) acestei situații cu nădejdea îndreptării aceluia

. Iată cât de delicat ne sfătuiesc Sfinții Părinți despre aceasta:

„Nu defăima și nu lăuda pe nimeni (și una și alta înseamnă a judeca pe cineva, lucru osândit

de Dumnezeu), abține-te să te pronunți asupra aproapelui tău"⁴⁶.

Dar în acest text nu se susține doctrina corectitudinii politice, **ci este condamnată pronunțarea unei sentințe definitive asupra omului**, despre care numai după moarte putem fi siguri că a sfârșit în virtute sau în păcat.

Putem concluziona deci, că toleranța adică descreștinarea este scopul final, iar corectitudinea politică este mijlocul prin care se dorește obținerea acestui scop

. Dar impunerea forțată, prin lege, a unei gândiri unice, nu poate duce la rezultate bune pe termen lung, deoarece, de frica ostracizării și izolării celor ce s-ar opune, oamenii se conformează (rezultă ipocrizie și minciună), dar în sinea lor deja revolta începe și finalul poate fi aflat prin compararea cu alte regimuri care au încercat o impunere unei asemenea gândiri unice

47

Așadar, prin toată această înălțare la rang de zeu a toleranței nu se realizează altceva decât o teribilă 'zăpăcire' a minților oamenilor, **pentru că se pun pe același plan toate religiile, toate confesiunile (ca și prin mișcarea ecumenica), toate filozofiile, toate înclinațiile păcătoase.**

Note:

³² Pentru că „dacă nici o religie nu este falsă, atunci nici una nu este adevărată”.

³³ Dar adevărul este prin definiție exclusivist, spunea un apologet creștin, pentru că ori de câte ori afirmi un adevăr spui că opusul lui este fals. Atributul masonilor *liber*, înseamnă în definiția Marelui Maestru E.O. Chirovici,

„a avea mintea deschisă”.

³⁴ Fragment citat de Mircea Platon, „Cine a furat perucile”, în rev. *Tabor I* (2007), nr. 5, p. 52

³⁵ De ex., UNESCO a dat chiar și fostului patriarh român diploma de excelență „*pentru contribuția avută la dialog și toleranță, precum și ca o recunoaștere a promovării înțelegerii între civilizații și religii*”

. Iar Centrul „Toleranța” din Republica Moldova, sponsorizat de SUA, oferă celor care participă la acțiunile sale,
„*Certificatul de Voluntar în Promovarea Toleranței*”.

³⁶ Sfântul Isaac Sirul, *op. cit.*, p. 207.

³⁷ B. P. Hașdeu, *Istoria toleranței religioase în România*, Edițiunea II, revăzută și adăugată Buc, 1868, p. 48.

³⁸ „*Cauza veritabilă a obsesiei de a legifera fiecare aspect al vieții ține de profunda nesiguranță în care se află omul care a abandonat orice standard mai înalt decât opinia societății în care trăiește* “. H.-R. Patapievici, *Omul recent*, p. 220.

³⁹ *Ibid.*, p. 309.

⁴⁰ Fragment dintr-un discurs ținut la Bruxelles în anul 2006. Se poate citi și asculta online la adresa: www.brusselsjournal.com/node/865 . Trebuie să ne amintim că **Bukovsky și-a petrecut 12 ani din viață în închisorile, lagărele de concentrare și instituțiile „psihiatrice” sovietice,** încât îl putem considera pe bună dreptate un expert în mentalitatea comunistă.

⁴¹ Umberto Eco, *Pliculețul Minervei*, trad. de M. Șchiopu, Ed. Humanitas, Buc, 2004, p. 29.

⁴² Slavoj Žižek, *Passion in the era of decaffeinated belief*, la www.lacan.com/passion.htm.

⁴³ V. Volkoff, p. 102.

⁴⁴ Sfântul Ioan Gura de Aur, *Predici la duminici și sărbători*, trad. de Melchisedec al Romanului, Ed. Bunavestire, Bacău, 2005, p. 344.

⁴⁵ Este interesant de remarcat în legătură cu sensul nou al toleranței ceea ce spunea un profesor evreu comentând câteva remarci despre toleranță ale gânditorului J. Locke: „Ceea ce este tulburător în acest pasaj este ideea îndrăzneată prin care, chiar și după asigurarea unei toleranțe religioase totale, Anglia rămâne un stat Creștin” (Jonathan Cohen, „Some jewish reflections on Locke’s *Letter concerning toleration*”, *Cross Currents*, 56 (2006), p. 66).

⁴⁶ Avva Isaia Pustnicul la SFÂNTUL Ignatie Briancianinov, *Ofrandă monahilor contemporani*, tr ad. de Boris Buzilă, Fundația Dosoftei, Buc, 2002, p. 271.

⁴⁷ H.R. Patapievici spunea că „*mecanismul psihologic prin care corectitudinea politică se impune este teama de stigmatizare publică pe care le-o inspiră celor care-i refuză catehismul*”
(*Idei in dialog*
,
6/2007).

„Adeseori toleranța degenerază în tolerantism, adică în sincretism și indiferența față de adevăr, bine sau frumos, iar atunci când este impusă de stat – ca în cazul laicismului modern – este de fapt practică ca o reprimare a creștinismului în spațiul public, invită nu la conviețuire, ci la expulzare, ducând la paradoxul unei impuneri sau practici intolerante a toleranței”. Ioan Ică jr., „Reflecții filosofice și teologice asupra ideii de toleranță”, în vol. *Toleranță și conviețuire în Transilvania secolelor XVII-XIX*
,
coord. Ioan Vasile Leb, Ed. Limes, Cluj, 2001, p. 63.

www.cuvant.ro